

יהודית ארנון - סיכום

יהודית ארנון נולדה בשנת 1926 למשפחת שישא-הלוי, בית דתי-אורתודוקסי בקומרנו שבצ'כוסלובקיה (כיום בסלובקיה), הצעירה מבין שלושה ילדים. בשנת 1938 סופח אזור מגוריה של יהודית בהונגריה. יהודית עבדה לטוויית צמר כדי לסייע בפרנסת המשפחה והחלה לפעול במסגרת קן "השומר הצעיר".

בשנת 1944 גורשה יהודית לאושוויץ עם הוריה, שנרצחו בתאי הגזים עם הגעתם. יהודית נשלחה לעבודה, ודווקא שם - במקום שבו ריחפה עליה סכנת מוות בכל רגע - גילתה לראשונה את העוצמה והתקווה שמסוגל הריקוד להעניק.

יהודית גורשה בצעדת מוות מערבה והגיעה למחנה גרוס-רוזן, שם הועסקה במפעל לייצור חלקי חילוף למטוסים. היא ניסתה לחבל בעבודה ככל יכולתה. משם הועברה למחנות גברסדורף בצ'כיה ופרוידנברג באוסטריה. ב-8 במאי 1945, כשהועמדו כל הצועדות בשלשות על סף בור ענק לפני הוצאתן להורג, הגיע הצבא האדום ויהודית שחררה. יהודית שרדה יחידה מכל בני משפחתה. היא שבה לקומארנו דרך פראג, שם מצאה תכשיטים שהסתיר האב לפני הגירוש. היא הגיעה לבודפשט, שם פעלה במסגרת "השומר הצעיר". ב-1946 נישאה לידידה ארנון-אדוארד, אותו הכירה בקן "השומר הצעיר". היא ניהלה בית יתומים של ילדים-ניצולים והעבירה אותו לאיטליה. בשנת 1948 עלתה לישראל באנייה טטי עם גרעין "אחד במאי" של השומר הצעיר, והתיישבה בקיבוץ געתון. מיומה הראשון בארץ עסקה יהודית במחול. בשנת 1969 הציגה להקת המחול האזורית בקיבוץ לוחמי הגטאות את המופע "אלגיה" מאת יהודית. במופע ניסתה יהודית לחבר עבר והווה. המופע כלל סלעים כבדים שסביבם נעו הרקדנים כתזכורת לעבודת הפרך בה עבדו האסירות במחנות הריכוז. בעזרת הריקוד ניסתה יהודית להעביר לילדיה ולדור שאחרי השואה את תחושות האבדן והכאב. על התקופה במחנות הריכוז סיפרה לימים: כנערה, עמדה יהודית יחפה בשלג שעות, משום שסירבה לרקוד בפני הגרמנים במחנה העבודה. היא נשבעה אז שאם תיחלץ מהתופת, לא תפסיק לרקוד לעולם.

על סמך זכרונותיה של יהודית מאושוויץ וחוויותיה בשואה, יצר רמי באר, כוריאוגרף וממשיך דרכה בלהקת המחול הקיבוצית, את היצירה "זכרון דברים". הרקדנית אינה נוגעת בקרקע. היא רוקדת על רקע לוחות עץ ענקיים. בשביל יהודית מסמל הריקוד הזה את הזיכרון הפרטי שלה: כיצד רקדה, כילדה, בין דרגשי האסירות המוכות והרעב במחנה העבודה.

בשנת 1995 הדליקה יהודית משואה ביד ושם, בערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה.

<https://images.app.goo.gl/N1PBS8PSxXoPb3mF6>

ליהודית וידידה ארנון שלוש בנות ושמונה נכדים. יהודית ארנון נפטרה בשנת 2013.

רפלקציה:

נתנו לנו עבודה מטורפת במסגרת היסטוריה על השואה, היה לנו הרבה זום שבו לימדו אותנו והדריכו אותנו על איך לצלם, עם מה לצלם, על ההיסטוריה של השואה, טיפים לצילום ועוד. את העבודה התחלנו כחמישה ילדים, עברנו המון, פירקו אותנו, הרכיבו אותנו, וסיימנו כארבעה. בהתחלה התלבטנו המון לגבי העדות והתקשינו לבחור אך לבסוף העדות שהכי התחברנו אליה היא העדות של יהודית ארנון.

היו המון קשיים במהלך העבודה הקושי העיקרי היה העמידה בזמנים של חברי הקבוצה, בנוסף לא כל חברי הקבוצה הסתדרו ובעקבות זאת סמדר חשבה לפרק את הקבוצה, אך לבסוף התאפסנו והתחלנו בעבודה.

עניין אותנו ללמוד על ההיסטוריה ובנוסף למדנו איך לעבוד בצוות, חילקנו את המטלות בינינו, אחד צילם, אחד ערך, אחד ביים ואחד שיחק. בנוסף, למדנו איך להציג את העבודה מול קהל, לקבל ביקורת ולתקן אותה.

לסיכום, מאוד ריגש אותנו לעשות את העבודה, למדנו המון על ההיסטוריה של העם היהודי ובפרט על יהודית ארנון שהייתה אמיצה ומהווה דמות למופת ומראה לנו שהקשיים הם רק מכשול שצריך לעבור ובסופו של דבר הכל אפשרי.